

Om synd hos helgonen

Svar till en broder.

Käre broder! Herren vare ditt ljus och din enda tröst! Pressad först av egen nöd och sedan så många andras, har jag visst i ordet och under mycket ropande till Herren forskat efter hemligheten i denna fråga, nämligen om *synden hos helgonen*, om *fortfarande* synder. Och jag nämner här i korthet ett par resultat av min forskning. Först har *det* blivit mig klart och visst, att där Andens frukter bevisa, att ett andligt liv finnes, kan ingen synd bevisa mot- satsen, d.v.s. där jag av *sådana* Andens verk, som aldrig finnas hos naturen, ser, att Anden bor där, att själen lever i Jesus, där, säger jag, är andligt liv, födelse av Gud o.s.v. Om jag sedan stöter på synder hos samma människa, kunna dock dessa ej bevisa, att hon är död; ty hon kan omöjligt på en gång *vara* och *icke vara* en i Kristus levande.

Är hon det, så att hon ej kan leva utan Kristus, att hennes syndakänedom och andliga fattigdom är så sann och verklig, att hon för denna ej kan bärga sig utan försoningen, att Kristi kött är hennes mat o.s.v., och denna tro därjämte verkar kärlek och en ny skapelse, nytt hjärta, ny håg, nytt liv, ny riktning, nytt tungomål o. s. v., se, då *är* där en kristen, en födelse av Gud, så sant dessa Andens verk ej finnas i naturen, utan strida rakt mot denna – ja, så sant man icke hämtar fikon av tistel. Och allt det syndiga och usla, som en sådan själ har att kvida över, kan icke kullkasta den bevisning (om liv och sanning i tron), som jag redan funnit. Detta är den första viktiga sanning, som här må märkas.

Den andra är, att vi vid *alla* synder och »köttets gärningar» måste skilja mellan att *självviljande* göra dem, eller att däremot med sorg *lida*, att *de övrrumpla oss*. Aposteln räknar bland köttets gärningar ej blott »hor, boleti» etc. utan ock »kiv, nit, vrede, tråtor». Om det nu blev en förbittring mellan Paulus och Barnabas, eller några nu levande utmärkta, uppenbara trogna falla i en tillfällig träta, såsom ock lärjungarna gjorde, så säga vi: Ja, det var överilning, svaghet o. s. v. Vi skilja mellan *svaghets-* och *uppsåtlig synd* – och det är rätt. Men skola vi ej så göra med *alla* synder? Är det i *Guds ord*, som den skillnaden är gjord på olika synder (d. ä. synder mot olika bud), som vanligen råder i vår föreställning? Nej, det är en mänsklig fördom, som gör denna åtskillnad. Skulle några synder vara störst, så borde det vara de mot det *första* och *yppersta budet*; men även sådana vidlåda helgonen, såsom att de ej rätt älska Gud eller rätt tro på honom; ty gjorde de det, så hade de en evig ro redan på jorden. Men Abraham är rädd om sitt liv, så att han lär sin hustru säga, att hon är hans syster; lärjungarna voro ock vissa tider rädda om sitt liv, och det var dem dock allvarligt förbjudet o. s. v.

Korteligen: *Ingen* synd får ursäktas eller hyllas, men för *ingen* synd få vi någonsin misströsta eller upphöra att tro nåden (1 Joh. 2:1, 2); ty att så inskränka Kristi förtjänst, att den icke skulle övertäcka *alla* synder, huru svåra eller många eller upprepade de än äro, där själen dock hänger vid honom och *söker i honom både rättfärdighet och starkhet* – att så inskränka Kristi förtjänst är alldeles okristligt. Gud förbarme sig och föröke oss tron och give oss en *övernaturlig tro*; ty till slut skall »den rättfärdige leva av tron» – frälsas genom stora under och alltid genom tron.

C-O Rosenius 1867